

ΣΤΑΥΡΟΣ ΛΥΓΓΕΡΟΣ

Η εισβολή των αμάχων

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΠΑΤΑΚΗ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΠΡΟΛΟΓΟΣ	11
1. Τα δύο κύματα	17
2. Ισλαμική ταυτότητα και δυτικός τρόπος ζωής	22
3. Η διφορούμενη στάση της Ευρώπης	27
4. Οι πύλες εισόδου	32
5. Μετά την παράνομη είσοδο	36
6. Στα ενδότερα των γκέτο	42
7. Ανέξοδες αντιρατσιστικές κορόνες	45
8. Ιδεολογική μάχη για τον φράχτη	49
9. Ανθρώπινη “χωματερή” και διάσπαρτο έγκλημα	54
10. Οι “ματωμένες φράουλες”	60
11. Περί ασύλου	63
12. Αίτηση για άσυλο ίσον άδεια παραμονής!	71
13. Χώρα ή χώρος;	74
14. Ιθαγένεια και ενσωμάτωση	78
15. Μεταξύ Σκύλλας και Χάρυβδης	82
16. Δύο διαφορετικές καταλήψεις	84
17. Οι άνεμοι που φουσκώνουν τα πανιά της Χρυσής Αυγής ...	89
18. Η κουλτούρα της παραστρατιωτικής βίας	94
19. Πολιτικά κίνητρα και αντιφασιστικές ευκολίες	99
20. Το ελληνοτουρκικό Πρωτόκολλο Επανεισδοχής	103
21. Προτάσεις μεταναστευτικής πολιτικής	106
22. Οι δικαιωματιστές στην εξουσία	113
23. Πολιτική “ανοικτών συνόρων”	118
24. Η Μέρκελ μετατρέπει το κύμα σε τσουνάμι	124

25. Η ανομολόγητη στροφή	128
26. Η πρόταση για ελληνοτουρκικές ναυτικές περιπολίες	133
27. Η μετεξέλιξη της FRONTEX	137
28. Ελλάδα και ζώνη Σένγκεν	141
29. Το NATO στο Αιγαίο	147
30. Ο αμφιλεγόμενος ρόλος των ΜΚΟ	153
31. Από το Αιγαίο στην Ειδομένη	160
32. Διολίσθηση στην πολιτική Ορμπάν	164
33. Η Αυστρία κάνει τη βρόμικη δουλειά	170
34. Επικίνδυνες ιδεοληψίες	174
35. Η ευρωτουρκική συμφωνία	180
36. Εγκλωβισμός και κοινοτικά κονδύλια	185
37. Οι επαναπροωθήσεις και η “ασφαλής τρίτη χώρα”	191
38. Τα κίνητρα της Άγκυρας	197
39. Ωρολογιακή βόμβα η κατάργηση της βίζας	203
40. Η αθέατη όψη	212
41. Το σκοτεινό σενάριο	217

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Η εισβολή των αμάχων είναι το δεύτερο βιβλίο της “διλογίας”, που θα μπορούσε να έχει τίτλο *Η εκδίκηση του Ισλάμ* και θέμα τις συνέπειες των δυτικών επεμβάσεων. Αρχικά της στρατηγικής των νεοσυντηρητικών του προέδρου Μπους για “αναμόρφωση” της Μέσης Ανατολής μέσω στρατιωτικών επεμβάσεων, και στη συνέχεια των επεμβάσεων που ακολούθησαν τις εξεγέρσεις της “Αραβικής Άνοιξης” (Λιβύη και Συρία). Το πρώτο βιβλίο είναι *Η ισλαμική τρομοκρατία*, που έχει κυκλοφορήσει πριν έναν μήνα.

Όπως στο Αφγανιστάν και στο Ιράκ, έτσι και στη Λιβύη αργότερα αποδείχθηκε περίτρανα ότι η Δύση ανατρέπει ανεπιθύμητα καθεστώτα, αλλά είναι ανίκανη να εδραιώσει βιώσιμες εναλλακτικές λύσεις. Το πρακτικό αποτέλεσμα είναι ότι ένα μεγάλο τμήμα της Μέσης Ανατολής έχει “ρευστοποιηθεί” πολιτικά, γεγονός που άνοιξε τον ασκό του Αιόλου.

Ο πρώτος “άνεμος” που ξεχύθηκε είναι η επέκταση και

γενίκευση της ισλαμικής τρομοκρατίας, η οποία ήταν το αντικείμενο του πρώτου βιβλίου της “διλογίας”. Ο δεύτερος “άνεμος” είναι η διόγκωση των προσφυγικών-μεταναστευτικών ροών, με αποκορύφωμα το τσουνάμι του 2015-2016. Αυτό αποτελεί το αντικείμενο του παρόντος βιβλίου.

Μπορεί οι δύο “άνεμοι” να είναι πολύ διαφορετικοί μεταξύ τους, αλλά κατά μία έννοια συνιστούν δύο μορφές εκδήλωσης του Ισλάμ. Από την Ευρώπη βιώνονται ως παράλληλες κρίσεις που προστίθενται στη χρόνια πλέον οικονομική στασιμότητα και συνδυασμένα απειλούν με αποδιάρθρωση το ενοποιητικό εγχείρημα.

Στα πρώτα κεφάλαια αυτού του βιβλίου γίνεται διάκριση ανάμεσα στο μεταναστευτικό κύμα από την Ανατολική Ευρώπη μετά το 1990 και στα κύματα από την Ασία και την Αφρική που έρχονται κυρίως μετά το 2000. Αναλύεται η ασυμβατότητα του ισλαμικού φονταμενταλισμού με τον δυτικό τρόπο ζωής, ασκείται κριτική στη διφορούμενη στάση της Ευρώπης έναντι της παράνομης μετανάστευσης και εξηγείται πώς γίνεται η παράνομη διείσδυση από τις χώρες-πύλες.

Στη συνέχεια, δίνεται μια εικόνα για το τι συμβαίνει μετά την παράνομη είσοδο στην Ελλάδα και σκιαγραφείται η κατάσταση στα ενδότερα των άτυπων γκέτο στο κέντρο της Αθήνας. Ασκείται κριτική στην προσέγγιση του προβλήματος με ανέξοδες αντιρατσιστικές κορόνες και γίνεται ειδική αναφορά στην ιδεολογική εκστρατεία εναντίον του φράχτη στον Έβρο. Αναλύεται ο τρόπος που η ανθρώπινη “χωματερή” τροφοδοτεί το διάσπαρτο έγκλημα και τη μαύρη και κακοπληρωμένη εργασία.

Στα επόμενα κεφάλαια παρουσιάζονται οι νομικές και πολιτικές πτυχές της παροχής ασύλου και εξηγείται πώς επί χρόνια η υποβολή αίτησης ισοδυναμούσε με άδεια παραμονής. Αποδομείται η αντίληψη που αντιμετωπίζει την Ελλάδα σαν χώρο και όχι ως χώρα, και ειδικότερα η αυταπάτη πως με την εύκολη απόδοση ιθαγένειας εξασφαλίζεται η ενσωμάτωση των μεταναστών.

Αμέσως μετά καταγράφεται η συμβολική σημασία της μαζικής προσευχής των μουσουλμάνων στα Προπύλαια και η κατάληψη της Νομικής από παράνομους μετανάστες, την οποία είχαν οργανώσει “επαγγελματίες αλληλέγγυοι”. Αναλύονται οι λόγοι που φούσκωσαν τα πανιά της Χρυσής Αυγής, η κουλτούρα της παραστρατιωτικής βίας και η αναποτελεσματικότητα της εύκολης αντιφασιστικής ρητορικής. Γίνεται αναφορά στο ελληνoturκικό Πρωτόκολλο Επανεισδοχής και παρατίθενται προτάσεις μεταναστευτικής πολιτικής.

Τα παραπάνω ουσιαστικά συγκροτούν το πρώτο μέρος του βιβλίου, που έχει αντικείμενο το προσφυγικό-μεταναστευτικό πρόβλημα πριν το 2015. Το δεύτερο μέρος ξεκινάει με την άνοδο των δικαιωματιστών του ΣΥΡΙΖΑ στην εξουσία και την υιοθέτηση πολιτικής “ανοικτών συνόρων”. Υπογραμμίζεται ο καταλυτικός ρόλος της Μέρκελ για τη μετατροπή του κύματος σε τσουνάμι και καταγράφεται η ανομολόγητη παλινδρόμησή της υπό το βάρος των αντιδράσεων.

Στη συνέχεια, αναλύεται η πρόταση για ελληνoturκικές ναυτικές περιπολίες, η μετεξέλιξη της FRONTEX σε ευρωπαϊκή συνοριοφυλακή-ακτοφυλακή, οι αμφισβητήσεις για τη θέση της Ελλάδας στη ζώνη Σένγκεν και η αποστολή του NATO στο Αιγαίο. Περιγράφεται ο αμφιλεγόμενος ρόλος των

ΜΚΟ και πώς το ευρωπαϊκό σύνορο μετατοπίστηκε από το Αιγαίο στην Ειδομένη. Για την ακρίβεια, πώς η ΕΕ διολίσθησε στην πολιτική Ορμπάν και πώς η Αυστρία έκανε τη βρόμικη δουλειά.

Ακολουθεί η ανάλυση της ευρωτουρκικής συμφωνίας, ο εγκλωβισμός στην Ελλάδα δεκάδων χιλιάδων προσφύγων-μεταναστών, η υπόσχεση-αντάλλαγμα για ενίσχυση με κοινοτικά κονδύλια και τα νομικά προβλήματα στην επαναπροώθηση στην Τουρκία λόγω των νομικών αμφισβητήσεων εάν είναι “ασφαλής τρίτη χώρα”. Ανατέμνονται τα κίνητρα της Άγκυρας για τη σύναψη της συμφωνίας και πώς η διένεξη για την κατάργηση της βίζας συνιστά ωρολογιακή βόμβα στα θεμέλια της συμφωνίας του Μαρτίου (2016).

Το προσφυγικό-μεταναστευτικό δεν είναι αποκλειστικά και μόνο ανθρωπιστικό πρόβλημα. Έχει και μια δεύτερη, δυσάρεστη όψη: Προκαλεί κοινωνικές παρενέργειες και προβλήματα δημόσιας ασφαλείας. Τέτοιες παρενέργειες και τέτοια προβλήματα ήδη εκδηλώνονται εντός των καταυλισμών. Οι ΜΚΟ και οι “επαγγελματίες αλληλέγγυοι” τα αποσιωπούν συστηματικά για να μην τροφοδοτηθεί το ξενοφοβικό κλίμα.

Οι κοινωνικές παρενέργειες και τα προβλήματα δημόσιας ασφαλείας, όμως, αναπόφευκτα θα διαχυθούν στην ελληνική κοινωνία. Τι θα συμβεί τότε; Το βιβλίο ολοκληρώνεται με τη διερεύνηση ειδικά του σκοτεινού σεναρίου. Πέρα από το ενδεχόμενο τριβών μεταξύ Ελλήνων και προσφύγων-μεταναστών, ενυπάρχει πάντα και ο κίνδυνος εμφάνισης κρουσμάτων τζιχαντισμού, οπότε δεν αποκλείεται να εγερθεί και ζήτημα εθνικής ασφαλείας.

Θέλω να κλείσω αυτό τον περιγραφικό πρόλογο με τις

ευχαριστίες μου στον καθηγητή διεθνούς δικαίου και εξωτερικής πολιτικής Άγγελο Συρίγο για την πολύτιμη βοήθειά του. Το παρόν βιβλίο χρωστάει πολλά στις γνώσεις του για τις νομικές και τεχνικές πτυχές του προσφυγικού και μεταναστευτικού ζητήματος, καθώς και στην εμπειρία του από την πολιτική διαχείριση του ζητήματος.

Θέλω, επίσης, να ευχαριστήσω τη δημοσιογράφο Νεφέλη Λυγερού για την άδειά της να χρησιμοποιήσω τα ρεπορτάζ της για τις ΜΚΟ και την κατάσταση στους ανά την επικράτεια καταυλισμούς προσφύγων-μεταναστών.

Αθήνα, Μάιος του 2016
Σταύρος Λυγερός

1

Τα δύο κύματα

Αμέσως μετά τον Β΄ Παγκόσμιο πόλεμο και λόγω των γεωπολιτικών ανακατατάξεων, η Ευρώπη γνώρισε σημαντικές εσωτερικές μεταναστευτικές ροές, οι οποίες κατά κανόνα προέκυψαν αφενός για εθνοτικούς λόγους, αφετέρου ως αποτέλεσμα του πολέμου. Στη δεκαετία του 1950 και του 1960 η Δυτική Γερμανία δέχθηκε νόμιμους μετανάστες από την Ιταλία, την Ελλάδα, την τότε Γιουγκοσλαβία, την Ισπανία, την Πορτογαλία και την Τουρκία, προκειμένου να τροφοδοτήσει την ταχέως αναπτυσσόμενη βιομηχανία της.

Αλλά και χώρες της Ευρώπης με αποικιοκρατική παράδοση (Βρετανία, Γαλλία, Ολλανδία κ.ά.) δέχθηκαν σημαντικές μεταναστευτικές ροές κυρίως από τις (τότε ή πρώην) αποικίες τους στην Αφρική και στην Ασία. Οι ροές αυτές ήταν αποτέλεσμα αφενός των δεσμών της μητρόπολης με τις αποικίες, αφετέρου της ανάγκης για φθηνά εργατικά χέρια σε μια πε-

ρίοδο που οι ευρωπαϊκές οικονομίες βρίσκονταν σε ανοδική τροχιά. Γι' αυτούς τους λόγους, αλλά και επειδή οι ροές ήταν κατανεμημένες στον χρόνο, δεν προκάλεσαν ισχυρές κοινωνικές παρενέργειες.

Το επόμενο ισχυρό μεταναστευτικό κύμα προέκυψε μετά την κατάρρευση των καθεστώτων της Ανατολικής Ευρώπης το 1989-1990. Επρόκειτο, επίσης, για ενδοευρωπαϊκή μετανάστευση, αλλά με μονόδρομη ροή από την Ανατολική προς τη Δυτική Ευρώπη. Αυτή τη φορά οι λόγοι ήταν οικονομικοί και όχι εθνοτικοί, όπως κατά κανόνα ήταν στη δεκαετία του 1940. Φτωχοποιημένοι και συχνά εξαθλιωμένοι Ανατολικοευρωπαίοι εισέρχονταν κατά κανόνα παρανόμως στις γεινιάζουσες χώρες της καπιταλιστικής Ευρώπης, αναζητώντας μια θέση στον "ήλιο".

Αυτό το μεταναστευτικό κύμα πλημμύρισε και την Ελλάδα, η οποία μέχρι τότε φιλοξενούσε αμελητέο αριθμό οικονομικών μεταναστών. Από το 1990 και τα επόμενα χρόνια μυριάδες Αλβανών διέσχισαν με τα πόδια παρανόμως τα σύνορα από αφύλακτες διαβάσεις. Μόνο κατά ένα μικρό ποσοστό εισήλθαν νομίμως με βίζα, αλλά όταν αυτή έληξε δεν επέστρεψαν, βεβαίως, πίσω. Εκείνα τα χρόνια εισήλθαν με διάφορους τρόπους στην Ελλάδα και οικονομικοί μετανάστες από άλλες ανατολικές χώρες, όπως π.χ. η Βουλγαρία, η Ρουμανία, η Ουκρανία, η Ρωσία, η Μολδαβία, η Πολωνία, η Γεωργία.

Οι μετανάστες από την Ανατολική Ευρώπη έχουν πια σε μεγάλο βαθμό αποκτήσει άδεια παραμονής και εργασίας με τις τρεις μαζικές νομιμοποιήσεις. Οι δύο πρώτες έγιναν από την κυβέρνηση Σημίτη (1997 και 2001). Στην πρώτη υπέβα-

λαν αιτήσεις 372.000 παράνομοι μετανάστες. Στη δεύτερη υποβλήθηκαν 370.000 αιτήσεις. Η τρίτη πραγματοποιήθηκε από την κυβέρνηση Καραμανλή το 2005 και υποβλήθηκαν 92.000 αιτήσεις.

Τα κράτη που σέβονται τον εαυτό τους σ' όλα τα μήκη και τα πλάτη της υπηλίου εξετάζουν κάθε μετανάστη ξεχωριστά. Παραχωρούν άδεια παραμονής και εργασίας σε αλλοδαπό μόνο εάν διαπιστώσουν ότι δεν συνιστά απειλή για την εθνική και τη δημόσια ασφάλεια. Αντιθέτως, το ελληνικό πολιτικό σύστημα παραχώρησε μαζικά άδειες παραμονής και εργασίας σε μετανάστες που είχαν εισέλθει παρανόμως με βάση κυρίως τον χρόνο παραμονής και το εάν είχαν εργασία. Και μόνο το γεγονός αυτό καταδεικνύει την αβάσταχτη ελαφρότητά του. Την ίδια τακτική είχαν ακολουθήσει και η Ιταλία και η Ισπανία μέχρι το 2006. Από το 2005 υπάρχει ένα σταθερό σύστημα νομιμοποίησης αλλοδαπών σε ad hoc βάση και όχι μαζικά.

Οι οικονομικοί μετανάστες από την Ανατολική Ευρώπη, λόγω συμβατής πολιτισμικής ταυτότητας, εισήλθαν γρήγορα σε τροχιά κοινωνικής ενσωμάτωσης. Υπήρξαν κοινωνικές παρενέργειες (σημαντική αύξηση της εγκληματικότητας, του λαθρεμπορίου, της μαύρης εργασίας κτλ.), αλλά δεν υπήρξε γκετοποίηση. Σημαντικό ρόλο έπαιξε και το γεγονός ότι εκείνα τα χρόνια στην Ελλάδα υπήρχαν θέσεις εργασίας.

Το 2000 οι ροές από την Ανατολική Ευρώπη είχαν περιορισθεί, αλλά άρχισαν να διογκώνονται ταχύτατα οι ροές παράνομων μεταναστών από το Αφγανιστάν, το Ιράκ, το Πακιστάν, το Μπανγκλαντές, την Παλαιστίνη, τη Σομαλία, τη Νιγηρία, το Μαρόκο κτλ. Σύμφωνα με τα επίσημα στοιχεία,

συνελήφθησαν για παράνομη είσοδο 51.031 άτομα το 2003, 44.987 το 2004, 66.351 το 2005, 95.239 το 2006, 112.364 το 2007 και 146.337 άτομα το 2008. Σ' αυτούς τους αριθμούς πρέπει να προστεθεί και ο απροσδιόριστος αριθμός εκείνων που δεν συλλαμβάνονταν. Ως στοιχείο σύγκρισης αναφέρω ότι την ίδια περίοδο ο ανά έτος αριθμός των συλληφθέντων για παράνομη είσοδο στην Ιταλία, με εξαπλάσιο πληθυσμό από την Ελλάδα, ήταν περίπου 30.000 άτομα. Σε αντίστοιχα επίπεδα κινήθηκαν οι μεταναστευτικές ροές και τα επόμενα χρόνια.

Σε αντίθεση με τους Ανατολικοευρωπαίους, οι μουσουλμάνοι από την Ασία και την Αφρική κατά κανόνα γκετοποιήθηκαν. Επιβεβαιώθηκε και στην περίπτωση της Ελλάδας πως, λόγω της θρησκευτικής-πολιτισμικής ταυτότητάς τους, ωθούνται να αναπαράγουν στο δυτικό περιβάλλον τον τρόπο που ζούσαν στις χώρες προέλευσής τους. Ως εκ τούτου δύσκολα ενσωματώνονται. Εξού και η τάση δημιουργίας γκέτο. Συνέβαλε και το γεγονός ότι σε λίγα χρόνια εισήλθαν μεγάλοι αριθμοί.

Στο σημείο αυτό είναι χρήσιμο να τεθεί το εξής ερώτημα: Γιατί οι μουσουλμάνοι πρόσφυγες και οικονομικοί μετανάστες προσπαθούν με κόστος να διεισδύσουν στην Ευρώπη και δεν προτιμούν να μεταβούν προς εγκατάσταση ή προστασία στις πλούσιες μουσουλμανικές χώρες του Κόλπου; Το θρησκευτικό-πολιτισμικό περιβάλλον στα Εμιράτα, στο Κατάρ, στο Μπαχρέιν, στο Κουβέιτ και στη Σαουδική Αραβία είναι πολύ πιο οικείο και συμβατό γι' αυτούς.

Ένας λόγος που προτιμούν την Ευρώπη είναι για το Κοινωνικό Κράτος και για την ευημερία που θεωρούν πως μπο-

ρεί να τους εξασφαλίσει. Προσδοκούν ότι θα επωφεληθούν από τα κάθε είδους επιδόματα και θα βρουν ευκολότερα εργασία. Εκτός αυτού, φαίνεται να έλκονται και από το καθεστώς ελευθερίας που υπάρχει στην Ευρώπη. Τα πλούσια μουσουλμανικά κράτη, άλλωστε, έχουν όλα αυταρχικά καθεστώτα. Δεν δίνουν εύκολα άδεια εισόδου και δεν ανέχονται τις μαζικές παράνομες εισόδους, ακόμα και εάν πρόκειται για πρόσφυγες.

2

Ισλαμική ταυτότητα και δυτικός τρόπος ζωής

Παλαιότερα ο ευρωπαϊκός φιλελευθερισμός πίστευε ότι η ένταξη των Ασιατών και Αφρικανών μεταναστών στην παραγωγική διαδικασία θα οδηγούσε σύντομα όχι μόνο σε κοινωνική ενσωμάτωση, αλλά και σε αφομοίωσή τους. Είχαν αλαζονικά υποτιμήσει τη δύναμη της ισλαμικής ταυτότητας, με την έννοια της θρησκευτικής-πολιτισμικής διαφοράς. Γι' αυτό και μετά από δεκαετίες ο βαθμός ενσωμάτωσης είναι απογοητευτικός. Στις μεγάλες ευρωπαϊκές πόλεις έχουν παγιωθεί άτυπα γκέτο μουσουλμάνων που λειτουργούν σαν παράλληλες μικροκοινωνίες, και μάλιστα σε αντίφαση με την ευρύτερη κοινωνία.

Στο σημείο αυτό είναι χρήσιμο να παραθέσω ένα απόσπασμα από το τελευταίο κεφάλαιο του βιβλίου μου *Η Ισλα-*

μική τρομοκρατία, που είναι “δίδυμο” του παρόντος βιβλίου, με την έννοια ότι αποτελούν μια διλογία. Το απόσπασμα έχει ως εξής:

«Τα γεγονότα αποδεικνύουν ότι η ενσωμάτωση των μουσουλμανικών κοινοτήτων στις ευρωπαϊκές κοινωνίες είναι δύσκολη και συχνά αδύνατη. Δεν είναι τυχαίο ότι, σε πρώην αποικιοκρατικές χώρες, όπως η Βρετανία και η Γαλλία, όπου υπάρχουν μουσουλμανικές κοινότητες τρίτης γενιάς, ο ισλαμικός φονταμενταλισμός αναπτύσσεται.

»Ενδεικτική είναι η δημόσια ερμηνεία του προέδρου της Κομισιόν Ζαν Κλοντ Γιούνκερ. Ανέφερε με εμφανή έκπληξη ότι οι δράστες στο Παρίσι και στις Βρυξέλλες, όπως και οι δράστες παλαιότερων επιθέσεων, είναι μουσουλμάνοι που γεννήθηκαν στην Ευρώπη, φοίτησαν σε ευρωπαϊκά σχολεία και συμμετέχουν στην κοινωνική ζωή. Στη συνέχεια, ομολόγησε ότι καμία ευρωπαϊκή χώρα δεν έχει να επιδείξει επιτυχίες στον τομέα της ενσωμάτωσης των μουσουλμάνων. Τέλος, και αυτό είναι το κρίσιμο, απέδωσε την αποτυχία σ’ όσους αρνούνται να αποδεχθούν και να ενσωματώσουν τους μουσουλμάνους που βρίσκονται πολλά χρόνια στην Ευρώπη.

»Η ερμηνεία του είναι δέσμια της “πολιτικής ορθότητας”, και ως εκ τούτου απελπιστικά μονομερής. Προφανώς, υπάρχουν ξενοφοβικές και ρατσιστικές δυνάμεις στην Ευρώπη. Προφανώς, υπάρχουν διακρίσεις. Δεν είναι, όμως, αυτός ο αποκλειστικός λόγος της μη ενσωμάτωσης των μουσουλμάνων. Υπάρχουν αρκετές περιπτώσεις σουνιτών με καλές σπουδές και καριέρες στη Δύση, οι οποίοι για ιδεολογικούς λόγους προσχώρησαν στον ισλαμικό φονταμενταλισμό.

»Όπως, επίσης, υπάρχουν πολλές περιπτώσεις νεαρών

μουσουλμάνων που προέρχονται από υποβαθμισμένες συνοικίες και έχουν ποινικό μητρώο, οι οποίοι βρήκαν νόημα ζωής στον ισλαμικό φονταμενταλισμό και στη συνέχεια στρατεύθηκαν στην ισλαμική τρομοκρατία. [...]

»Παρά τα μαθήματα που μας δίνει η πραγματικότητα, οι υποστηρικτές του μοντέλου της πολυπολιτισμικής κοινωνίας συνεχίζουν να υποτιμούν την ιδιαιτερότητα και τη δύναμη της ισλαμικής ταυτότητας. Το Ισλάμ δεν είναι απλή θρησκεία. Είναι ταυτοχρόνως και δικαιοσύνη που καθορίζει τον τρόπο ζωής των πιστών. Δικαιοσύνη, μάλιστα, ασύμβατο με τις φιλελεύθερες συνταγματικές αρχές, με το νομικό πολιτισμό και με τα ήθη των δυτικών κοινωνιών.

»Για τον πιστό της σκληροπυρηνικής ερμηνείας του Κορανίου που ζει στη Δύση, η ασυμβατότητα αυτή είναι πηγή αντιφάσεων. Ή θα πρέπει να παραβιάζει την πίστη του ή θα πρέπει να παραβιάζει τις νομικές υποχρεώσεις που έχει ως πολίτης. Συνήθως τις αποδέχεται μόνο προσχηματικά. Για τον φανατικό ισλαμιστή δεν υφίσταται καν αντίφαση. Γι' αυτόν σημείο αναφοράς είναι το Κοράνι και η σαρία (ισλαμικός νόμος). Το σύστημα και οι νόμοι του δυτικού κράτους στο οποίο ζει είναι απορριπτέοι και περιφρονητέοι. Αυτό πρακτικά σημαίνει ότι όποιος προσχωρεί στον ισλαμικό φονταμενταλισμό δεν είναι απλώς παραβάτης ενός νόμου. Είναι αρνητής συνολικά των δυτικών αξιών, καθώς και των νομικών και ηθικών παραγώγων τους.

»Σε ακραίες περιπτώσεις η ένταση της ισλαμικής ταυτότητας προσλαμβάνει διαστάσεις απόρριψης της κοινωνίας, και σε ακόμα πιο ακραίες διαστάσεις ενεργού εχθρότητας. Οι τζιχαντιστές ουσιαστικά θέτουν τον εαυτό τους εκτός της κοινωνίας

στην οποία μεγάλωσαν. Για την ακρίβεια, τη θεωρούν θρησκευτικό και πολιτισμικό εχθρό τους. Μπορούν να σκοτώσουν ακόμα και γείτονες και συμμαθητές τους. Γι' αυτό και, όταν πραγματοποιούν τρομοκρατικές επιθέσεις, εκλαμβάνουν τον θρήνο και την αγανάκτηση των ευρωπαϊκών κοινωνιών σαν επιβεβαίωση της σημασίας που είχε η πράξη τους στο πλαίσιο του "ιερού πολέμου".

»Η δυσανεξία της ισλαμικής ταυτότητας όσον αφορά τον δυτικό τρόπο ζωής ωθεί συχνά τους μουσουλμάνους σε γκετοποίηση. Είναι ενδεικτικό ότι οι Έλληνες, Ιταλοί, Ισπανοί, Πορτογάλοι και Γιουγκοσλάβοι που μετά τον Β' Παγκόσμιο πόλεμο είχαν πάει εργάτες στην τότε Δυτική Γερμανία ενσωματώθηκαν πλήρως. Μόνο οι Τούρκοι παραμένουν ακόμα σε ένα είδος γκέτο, παρότι προέρχονταν από μία μουσουλμανική χώρα αλλά με κοσμικό καθεστώς. Και σήμερα οι μουσουλμάνοι μετανάστες στην Ευρώπη έχουν την τάση να γκετοποιούνται. Αλλά, και όταν εντάσσονται, συνήθως εντάσσονται επιφανειακά στον δυτικό τρόπο ζωής. Ζητήματα όπως π.χ. η μπούργκα είναι εκδηλώσεις της αντίφασης ανάμεσα στη σκληροπυρηνική ισλαμική ταυτότητα και σε βασικές δυτικές αξίες.

»Η εν λόγω πολιτισμική αντίφαση προκαλεί μία κάποια επιφύλαξη των δυτικών κοινωνιών έναντι του Ισλάμ που έχει εγκατασταθεί στο εσωτερικό τους. Η επιφύλαξη, όμως, θα ήταν περιορισμένη και αβαθής εάν δεν την παρόξυνε η ισλαμική τρομοκρατία και η εντύπωση ότι ο ισλαμικός φονταμενταλισμός (ακραία εκδοχή του οποίου είναι η ισλαμική τρομοκρατία) είναι νομιμοποιημένος εντός των μουσουλμανικών κοινοτήτων.

»Το σύγχρονο κύμα ισλαμοφοβίας δεν πηγάζει από θρη-

σκευτική αντιπαλότητα. Στη Δύση η θρησκευτική πίστη και λατρεία είναι ιδιωτική υπόθεση και κατά κανόνα σεβαστή. Πηγάζει από τη συνειδητοποίηση ότι τουλάχιστον η ακραία εκδοχή της ισλαμικής ταυτότητας είναι ασύμβατη με τις δυτικές αξίες και τον δυτικό τρόπο ζωής. Αυτός είναι και ο λόγος που το μοντέλο της πολυπολιτισμικής κοινωνίας έχει εισέλθει σε υπαρξιακή κρίση.

»Ούτως εκόντων των πραγμάτων, η καταγγελία της ισλαμοφοβίας δεν αρκεί για να αναχαιτίσει ένα φαινόμενο το οποίο πηγάζει και τροφοδοτείται από υπαρκτές και φορτισμένες πολιτισμικές αντιφάσεις. Ο φορμαλισμός του “πολιτικά ορθού” δεν κάνει τον κόπο να κατανοήσει αυτές τις αντιφάσεις και τα βαθύτερα ρεύματα που παράγουν. Αρκείται να κουνάει το δάκτυλο και να καταγγέλλει σαν ξενοφοβικό και ρατσιστή όποιον διαπιστώνει το πρόβλημα. Με τον τρόπο αυτό, όμως, όχι μόνο δεν αναχαιτίζεται η ισλαμοφοβία, αλλά παροξύνεται. Η ιστορία είναι γεμάτη από διάφορους τύπους ζηλωτών οι οποίοι με τη στάση τους έφεραν το αντίθετο από το επιδιωκόμενο αποτέλεσμα».